

ברכיכו

פרשת תזריע מצורע תשנ"ה

גליון מס
163

// עוד יותר טוב

מכירים אותו כבר

נחלת
פעם אחת נכנס
אחד מאנשי שלומנו
לאיזה בית הכנסת
להתפלל, והיו שם
כמה לצים, וביניהם היה גם אחד
עז פנים גדול שהתנגד לרבנו
ז"ל, והתחיל להלעיג ולהתלוצץ
מה'ברסלב'ר חסיד, וחרף וגדף
את רבנו ז"ל בברים רחמנא
לצלן, והלצים רצו מאד שעל ידי
דבוריהם תתהוה שם מחלקת
ויהיה להם במוה להחיות את
עצמם... והתגרו בו: "אם זה
היה הרבי שלנו, והיינו שומעים
בזיונות כאלו, היינו נותנים
למבזה שתי סטירות, ואמה
שותק?!"

השיב להם החסיד בתמימות
- "הרבי שלכם אינו מפר בשמים
כלל, ועל כן אם אתם לא תמחו
ולא תענישו את המדבר עליו
- לא יהיה מי שיעשה זאת
במקומכם, אבל ברוך השם הרבי
שלי מאד מאד מפר בשמים,
ועל כן מהשמים כבר ימחו על
כבודו..."

אשרי מי שבורח תמיד
ממחלקת, בביתו בסביבתו ובכל
מקום בואו, אדם כזה מרגיש
ערכות ונעימות גו עדו בזה
העולם ממש.

(שיחות מוהרא"ש חלק א ערך
'מחלקות')

יש אנשים שהאור העליון סגור מהם, ממש כמו
עור בגשמיות, המגושש באפלה רחמנא לצלן, אף
שיכול להיות אמצע היום, שמש זורחת או תאורה
חזקה, אולם אצלו במח חשך אפלה, הוא שבור
ומדכה, בלי שמחה בחיים.

ומצד שני, יש אדם שזוכה לטעם את אור השכינה
- אין תענוג יותר גדול מזה, הוא תמיד דבוק באור
העליון, אף שיכול להיות חשוך כמו אמצע הלילה,
בלבולים ומניעות, אבל זה לא מבלבל אותו, הוא
תמיד רואה את השכינה. וכמו שרבנו אומר בלקוטי
מוהר"ן (חלק א' סימן א'), שאדם שזוכה תמיד להסתכל
על השכל שיש בכל דבר,
לא אכפת לו שום דבר,
כי הוא דבוק תמיד באור
העליון, ונוחל שמחה
גדולה.

// הדבור הוא המנהיג

איך זוכים שתמיד
יזכיר לאדם? איך נזהרים
מחשך כזה? אומר שלמה
המלך במשלי: "שמר פיו

ולשונו שמור מצרות נפשו" - תמיד לדבר דבורים
נעימים וטובים, הן בתוך ביתו עם אשתו וילדיו והן
בחוץ עם סובביו, זוהי ההצלחה והשמחה הכי גדולה
של האדם - כשזוכים לפה שמור שמדבר רק טוב.

בנדאי אין זה דבר קל להרגיל את עצמו תמיד
בדבור טוב, אבל צריך לחקק ולדעת שזה המפתח
של שמחת החיים. אדם שתמיד יכול לשלט על הפה
שלו, לדבר רק דבורים טובים, חייבים, לא משנה עם
מי, ובאיזה מצב, הוא תמיד ימצא איזה דבור טוב -
הוא חי חיים נפלאים.

הצדיקים, זו כל החיות שלהם, מי שזכה להפיר
את מוהרא"ש זי"ע, מאז שזכיתי להפיר אותו, בעודי

צעיר לימים, כשהוא היה גם כן אברהם צעיר, תמיד
היה בבחינת 'פתח פיה ויאירו דבריו', תמיד היו בפיו
דבורים מאירים ומחיים, אצלו לא היה דבר כזה סתם
דבורים, תמיד דבורים טובים של אמונה והתחזקות,
או שבעצמו היה יושב ומדבר עם הקדוש ברוך הוא.
לפעמים היה יושב ברכב, סוגר את העיניים, ומתחיל
להתבודד: "רבנו של עולם, אני רוצה לחזר בתשובה,
אני רוצה להיות איש כשר, אני רוצה להיות צדיק" (היה
מוכן שהוא רוצה ללמוד מה נקרא להתבודד בתמימות ופשיטות).

אדם שמרגיל את עצמו כזה - חי חיים טובים,
ולעומת זאת אדם שהוא תמיד ממרמר, הוא להפך.
כי "מפיו דעת ותבונה"
- מדבור הפה של האדם
אפשר להפיר איפה המוח
שלו. אדם שרגיל תמיד
לומר רק דבורים טובים,
אזי המוח שלו בנדאי
במקום טוב. מה שאין
כו אדם הרגיל להתאנח
ולתאונן "אוי, המצב
קשה... נו, בנדאי עוד
יהיה טוב..." זה נכון -
בנדאי יהיה טוב, אולם
צריך לומר "עכשו טוב,

מי שמרגיל את עצמו לדבר דברים טובים -
זה יביא אותו לכל הדברים הטובים שבעולם

ויהיה עוד יותר טוב",

רבנו ז"ל אומר ש"דבור" הוא לשון של "הנהגה",
כמו שחכמינו הקדושים אומרים: "דבר אחד לדור
ולא שני דברים", שיהושע בן נון יהיה המנהיג היחיד
אחר משה רבנו, רואים שהנהגה מכנה כאן בלשון
דבור, כי הדבור של האדם הוא המנהיג אותו, מי
שמרגיל את עצמו לדבר דברים טובים - זה יביא
אותו לכל הדברים הטובים שבעולם. ומי שלא נזהר
בדבורו - זה מביא לו את כל הצרות.

(מתוך אשי ישראל שיחת יום רביעי פרשת תזריע
תשע"ט)

יש סדר

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר תזריע
מצרע - סדרי טהרה ד' איר י"ט למ'טמונים התשפ"א

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב,
עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה
שכינתו תמיד.

השבת קוראין פרשיות תזריע ומצרע והם נקראין
בפי העולם סדרי טהרה, כי יש סדר לטהרה, שבכל
פעם יכסף וישתוקק האדם להטהר ולהתקדש יותר
ויותר, ויגדיל את עצמו בהמון דבורים קדושים של
תורה ותפלה שהם הם עקר הסדר להביא את האדם
לידי טהרה, ותמיד יפרש את כל שיחתו היטב לפני
השם יתברך ברחמים ובתחנונים, שיזכה להגיע לידי
טהרה עליונה, ואפשר לרמוז זאת בתוך מאמרו של
רבי פנחס בן יאיר (עבודה זרה כ ע"ב) "פרישות מביאה
לידי טהרה", "פרישות" רמז לענין פרישות שיחתו
לפני השם יתברך הדק היטב ברחמים ובתחנונים,
ולגלות לפניו יתברך את כל פנימיות לבבו, וכן
פרישת שפלותו בהרבה דבורי תורה בכל עת, שהם
הם המכניסים דעת במח האדם, שבזה תלוי כל עקר
טהרתו, ועל כן אמרו חכמינו הקדושים (שבת לא ע"א)
"ודעת", זה סדר טהרות, כי כשזכין להגיע לידי אור
הדעת והשכל, אזי יש לאדם "סדרי טהרה", ויזכה
להטהר מכל טמאותיו ולבוא לידי קדשה עליונה.

ויש לומר עוד בדרך רמז, שבפעולם נהוג לכתב
שמות שני פרשיות אלו בראשי תבות תז"מ (ראשי
תבות תזריע ומצרע), ובניחוד הם צורפי אותיות תמוז,
רמז לחודש תמוז שבו ירד משה רבנו עם הלוחות
ליתנם לישראל, אבל נשברו מחמת חטא העגל, ואז
אנחנו צריכין לתקן את שכחת התורה שנתנה על
ידי שבירת הלוחות, ולקיים זכרו תורת משה, ולתקן
האות ו' שהם הלוחות, ולהפך מן השכחה לזכרון, ואז
נעשה זמן מ'תן תורתנו ראשי תבות תמוז"ז (לקוטי
מוה"ר חלק א' סימן ר"ז), ועל כן הם מרמזים בראשי תבות
שני פרשיות אלו "תז"מ" כי כל אלו הם "סדרי טהרה",
כי עקר הטהרה על ידי דבורי התורה הקדושה, וכמו
שכתוב (ויקרא יד, ב) זאת תהיה "תורת" המצרע ביום
טהרתו, שעקר טהרתו תלויה בתורה. יזכנו הקדוש
ברוך להכניס כל כוחנו ודבורי פנו בתורה ובתפלה,
ולהמשיך על עצמנו קדשה וטהרה עליונה.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

יפהק סתת רבי'ן ר'צ"י

אני לא מסגל לפתח ספר אפלו ללמוד קצר, ואני לא עושה כמעט שום דבר

לכבוד הרב הצדיק מוהר"א ש"ש שליט"א, שלום רב. אני בחור מבית חרדי
מאוד וכבר כמה שנים עוברים עלי משברים ובלבולים שאני לא יכול
להפטר מהם. אני לא מסגל לפתח ספר אפלו ללמוד קצר וקשה לי להגיע
לשמחה, ואני מרגיש שאני לא עושה כמעט שום דבר בעבודת השם. אני
רוצה להתחזק ולעשות התחלה
חדשה. איך עושים את זה?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ג' לסדר
בהעלתך י"ב סיון התשע"ג

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מכרח להגיד לך אשר בפרוש
גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר חלק ב'
סימן ק"ט) שכל בני העולם כלם מלאים
יסורים, אין גם אחד שיהיה לו עולם
הזה, ואפלו העשירים הגדולים ואפלו
השירים, אין להם שום עולם הזה כלל,
כי כל מיהם פעם ומכאובות, וכלם
מלאים טרדות ודאגות ועצבות ויגון
ואנחה תמיד, וכל אחד יש לו יסורים
מיוחדים, ואין גם אחד מכל העשירים
והשירים, שיהיה לו הכל כסדר כרצונו
תמיד, וכלם כאחד מלאים יסורים
ודאגות תמיד, וזה ברור וידוע לכל
מי שבקי קצת בהם ובדרכיהם. ואפלו
מי שנדמה עליו, שיש לו העולם הזה
בשלמות ויש לו כל התענוגים, עשר
ונכסים וכבוד והון רב וארמונים גדולים
וכלים נפלאים ותכשיריו וסגלת מלכים
וכו' וכו', אם יסתכלו בו טוב טוב, יראו
שגם הוא מלא פעם ומכאובות הרבה
תמיד בכמה מיני אפנים וענינים, וכמו
שאמר שלמה המלך (קהלת ב') "גם כל
ימיו פעם ומכאובות", וכתיב (איוב י"ד)

"אדם לעמל יולד קצר ימים ושבע רגז",
וזה כולל כל בני אדם שבפעולם מקטן
ועד גדול, כי כלם נולדו לעמל ומלאים
רגז ויסורין, ואין שום עצה ותחבולה
להנצל מעמל ויגון הזה, כי אם לברח
להשם יתברך ולעסוק בתורה. וכמו
שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה
פרשה י"ג סימן ז') "אדם לעמל יולד" אשרי
מי שעמלו בתורה, הינו מאחר שכל
אדם נולד לעמל, ואי אפשר להמלט
מזה בשום אופן, אפלו אם יהיה לו
כל חללי דעלמא, בודאי יהיה לו עמל
ויסורין ודאגות הרבה, על כן החכם
עיניו בראשו שיהפך העמל לעמל של
תורה, אשר בשביל זה נולד שיעמל
בתורה, ואז אשרי לו, כי נצול מעמל
העולם הזה וזוכה לחיי עולם הבא.

ולכן אל תהיה בטלן, תקח את עצמך
בידיך ותלמוד על פי סדר דרך הלמוד

אל תשתק!

תרגום, פרקי תנ"ך ומשניות, גמרא - אינך מבין הרבה - זה פטפוט לכאורה כמו הצפורים... אבל בתורה - זה מה שיציל אותך! ואומר רבנו שאדם שמפטפט הרבה בתורה - זה יביא אותו סוף כל סוף להבנה גם כן! אמנם זה לוקח זמן - אבל סוף כל סוף תגיע לזה!

תכנים מים חיים של תפלה - תרגיל את עצמך לדבר ולשוחח עם הקדוש ברוך הוא. **אלו מים חיים ומטהרים שיזכו אותך להכנס אל הקדשה!**

וכן דבורים של צדקה וחסד - תרגיל את עצמך תמיד לומר מלים טובות, בבית לאשתך ולילדים - **תגיד מלה טובה!**

לפעמים זה יותר שוה ממיליונים! כידוע שמלה טובה יכולה להציל אנשים מהגורע מכל, אנשים שפבר התיאשו מחייהם לגמרי, אם תתן לו כסף מה יעשה עם זה... אף אם אמרת לו מלה טובה של חזק: "זה לא סוף העולם, יכולים לתקן את הכל! רבנו צעק: 'אין שום יאוש בעולם כלל!'" "אתה מאמין שיכולים לקלקל - תאמין שיכולים לתקן!" אולי הוא אף פעם לא שמע את זה, ואולי כן שמע, אבל אלו דבורים שצריכים תמיד לחדש אותם, אם אומרים אותם עם חיות ועם חדוש - זה פועל! זה נקרא דבורים של צדקה וחסד.

וזהו ששוחטים את הצפור האחת - שזה רומז על דבורים לא טובים, אבל את הצפור השניה שולחים אותה לחרות "על פני השדה" -

כי את הדבור הרע שוחטים, אבל הצפור השניה זו התחלה חדשה לנצל את כח הדבור בקדשה - לדעת מה לעשות עם הדבור, איך שאפשר עם דבורים טובים כנ"ל, בתורה ותפלה ודבורים טובים בבית, לצאת לחרות ולחיות חיי גן עדן בזה העולם!

ל א כל כך קל לשמור על הפה, יש אנשים שהטבע שלהם שלא מפסיקים מלפטפט, אבל צריכים לשבר את הטבע, כמה צריכים לבקש על זה מהקדוש ברוך הוא, **שלא נהיה מכרחים תמיד לדבר ולדבר ככל העולה על רוחנו...**

לא אומרים לה להיות 'שתקו', אף שהיה כזה ענין אצל אלו אנשים - שאמרו שאם קשה לשמור על הדבור, אז עושים 'תענית דבור' וזהו... **אבל אין זו השלמות!**

זו כל החכמה של האדם - לדעת איך ומה לדבר.

המצרע היה מביא "שתי צפרים חיות טהרות", ומוכא במדרש (רבנו מביא את זה בליקור"מ ח"א סימן א), שהטעם לזה: "בוא קלניא ויכפר על קלניא" - תבאנה צפורים אלו הפשמיעות תמיד קול, ויכפרו על המצרע הזה שהשמיע גם כן יותר מדי דבורים, ואדם שלא מפסיק לדבר, לא ימלט שלא יכשל בדבור - הנה הצקת למישהו, אמרת מלה לא טובה בבית, וקורה מה שקורה... ועתה הוא לא נטהר עד שמביא את שתי הצפורים הללו, שמלמדות אותנו מהו באמת שלמות הדבור, איך מנצלים אותו בקדשה -

צפור אחת שוחטים אותה - כדי להראות שפך הם הדבורים שהוציא מפיו, וכמו שכתוב (ירמיהו ט, ד): "חץ שחוט לשונם" - הנה הוא מדבר עוד ועוד, עד שהדבורים הם כמו חץ הדוקר ומצער אנשים... את הדם של הצפור השחוטת שמים בתוך 'מים חיים' - פגמת בדבור? **עתה תכניס את הדבור למים חיים: תעשה לעצמך שעורי תורה!** כמו שחכמינו הקדושים אומרים (ירושלמי ברכות פ"ט): "כל פטפוטא בישין" - לפטפט זה לא טוב, ופטפוטא דאורייתא טבין" - **פטפוט של תורה הוא טוב!**

בלשון חז"ל כאן מנח הגלוי של רבנו: רבנו מלמד אותנו שאפילו שאינך מבין את הכל - אלא אתה רק 'מפטפט' - אומר שנים מקרא ואחד

של רבנו ז"ל, שאמר (שיחות הר"ן סימן ע"ו) בענין הלמוד תורה שצריכים ללמוד הרבה מאד בכל יום, טוב ללמד במהירות ולבלי לדקדק הרבה בלמודו, רק ללמוד בפשיטות בוריות, ולבלי לבלבל דעתו הרבה בשעת למודו מענין לענין, רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו. ואם לפעמים אינו יכול להבין דבר אחד, אל יעמד הרבה שם ויניח אותו הענין וילמוד יותר להלן, ועל פי הרב ידע אחר כך ממילא מה שלא היה מבין בתחלה כשילמד כסדר בוריות להלן יותר. ואמר: שאין צריכין בלמוד רק האמירה לבד, לומר הדברים כסדר, וממילא יבין. ולא יבלבל דעתו בתחלת למודו שירצה להבין תכף ומחמת זה יקשה לו הרבה תכף ולא יבין כלל, רק יכניס מוחו בהלמוד ויאמר כסדר בוריות וממילא יבין, ואם לא יבין תכף יבין אחר כך. ואם ישארו איזה דברים שאף על פי כן לא יוכל לעמוד על פונתו, מה בכך? כי מעלת רבוי הלמוד עלה על הכל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (עבודה זרה י"ט) 'לגמור והדר לסבר ואף על גב דלא ידע מה קאמר' שואמר (תהלים קי"ט) 'גורסה נפשי לתאבה', כי על ידי רבוי הלמוד שילמד במהירות ויזכה ללמוד הרבה, על ידי זה יזכה לעבר כמה פעמים אלו הספרים שלומד, לגומרם ולחזור להתחיל ולגומרם פעם אחר פעם. ועל ידי זה ממילא יבין בפעם השני והשלישי כל מה שלא היה מבין בתחלה, כל מה שאפשר להבין ולעמוד על דבריהם.

העקר תעשה כל מה שביקלת רק להיות בשמחה, כי הסמך מ"ם עובד על כל אדם כל כך חזק להפילו בעצבות ובמרירות ובדכאון וכו', רק על ידי הדמיונות שמכניס בו וכו' וכו', כל אחד כפי בחינתו וענינו, ולכן אתה מכרח לעשות כל מיני פעולות שבבעולם רק להיות בשמחה, והרגע שתהיה בשמחה, זה ירחיב לך את הדעת לגמרי, וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י') מה שבני אדם רחוקים מהקדוש ברוך הוא, זה מחמת חסרון ישוב הדעת, ולמה אין ישוב הדעת? כי חסר מהשמחה, ולכן תמסר את נפשך להיות בשמחה ואז תזכה לגדלות המוחין וכבר לא יחסר לך שום דבר.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליח.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים.

תחשב על עצמך!

בדרך ישוב מחוץ למחנה (ויקרא י"ג, מ"ו)

// מאיפה יש לו זמן...

מיד שאדם נעשה עסוק עם אחרים, איך למצא מומים וחסרונות בחברו, נעשה מוחו מבלבל ואינו מסוגל לחשב מהתכלית הנצחית - מהעולם הבא.

פי מי שיודע שלא ישאר ממנו דבר מלבד תורה תפלה מצוות ומעשים טובים, מאיפה יש לו זמן להתעסק עם אחרים, לדבר כל מיני מחלוקות ורכילות?

// תכלית או מחלקת

זה תלוי בזה - אם אדם שוכח מהתכלית, הרי הוא מתעסק במחלוקות ודבורים רעים וכו', ומי שמדבר דבורים רעים הרי הוא שוכח מהתכלית ומוחו נעשה חשוף מבלי יכולת להרגיש את אור השכינה. לכן אשרי הקונה לעצמו מדת טוב עין - להסתפל תמיד בעין טובה על כל אחד ולמצא את הטוב והתכלית שבכל דבר, ואז יחיה חיים טובים באמת, ועל ידי זה יזכה גם לכוון ראות עיניו לזכר מהעולם הבא.

// אין לך כלום עם אחרים

לכן התקוה של המצרע, שדבר רע על אחר ועל ידי זה נסגר ממנו האור (זהו הקדוש תורע מט ע"ב) ולא זוכה לשמח עם כל רכוש נצחי שזוכה לחטף בזה העולם, הוא - בדרך ישוב מחוץ למחנה מושבו - תתבונן שאין לך שיכות עם אחרים כלל, תחשב רק מה ישאר ממך לעולמי עד, ואז תזכה ותתברא מצרעתך ויפתח לך האור העליון שהיה סגור ממך.

(תוך הנחל תזריע תשס"ה על פי לקוטי מוהר"ן חלק א סימן נד)

הבכי שהציל את התינוק

בצפיה.

"כלום, צר לי אשתי

הימרה אולם רבנו לא

ענה על בקשתו!"

פרץ של דמעות נשפך מעיניה של האשה, היא נגשה עם התהלים ליד מטות של התינוק ובכתה בכי תמרורים. הרבי לא רוצה לברך, אבל אמא לא מתאששת מהבן שלה!

כל הלילה ישבה האמא ליד המטה, ובכתה בכיות עצומות קורעות לב, במלים פשוטות מאוד התחננה לפני הקדוש ברוך הוא שיחזיר את בנה לחיים בריאים.

בבקר, כתלמיד נאמן, נצב רבי שמעון לפני רבנו הקדוש, ורבנו הקדוש נענה לו:

"ראית מה גדל כח התפלה! דע לך שפבר נחתם גורלו של בנה למיתה, בשמים כן החליטו, ואשתך - בתפלותיה פעלה ישועה שלמה ובטלה את הגזירה! לא די שהבן שלך יבריא אלא גם יזכה לאריכות ימים, בזכות התפלות של אשתך."

כך היה, התינוק הבריא, וחי קרוב למאה שנה!

כך אמר רבנו הקדוש בפרוש: אפלו אם לפי הטבע חייב להיות משהו, התפלה משנה את הטבע! התפלה יותר חזקה מהטבע! (לקוטי מוהר"ן תורה ז')

הילד הקטן שכב במטה בפנים חזרות, לידו ישבה האמא ודמעות בעיניה, התינוק המתוק שלה, זה שממלא כל יום את חלל הבית בצחוק ילדותי מרנין, שוכב כבר כמה ימים חולה מאד, לחייו הנורדות מלאות החיות - אבדו מצבען, ויבבות חלשות נשמעות מפיו.

הדאגה מלאה את לב האמא הרחומה, "שמעון" היא פנתה לבעלה.

"לך נא לרבנו

הקדוש, ובקש רחמים שיפעל ישועה ורפואה שלמה לבננו!"

רבי שמעון היה התלמיד הראשון של רבנו, ספורים ימים מספרים אודותיו, הוא גם זכה להבטחה

נדידה מפי רבנו הקדוש: אתה תזכה לשמש אותי גם בעולם הבא!

מהר רבי שמעון וצעד לביתו של רבנו.

הוא תאר לפני רבנו את מצבו של התינוק ובקש:

"הייליגער רבי - רבנו הקדוש, פעל נא ישועה עבורנו, שבננו התינוק יצא מכלל סכנה ויבריא לגמרי!"

פניו הקדושות של רבנו נשארו חתומות, רבנו לא ענה כלום!

רבי שמעון עומד ומחכה לתשובה, ומשלא הגיעה - הבין שרבנו אינו חפץ לברכו.

"נו, מה אמר הרבי?" שאלה האשה

077.2233.223

845.510.6314 בארה"ב

שיחות נפלאות מאת מוריני הר"ר יצחק לעזריה שלישי"א

צוות אמיתי

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM

לציין בהערה: עבור גיליון בהיכל

בנדרים פלוס: קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכזתיל, סניף: 725 מספר חשבון: 26437

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה בהדפסת והפצת הגליון